

Gaidot uz Damaskas ceļa

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs

otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Viens no ievērojamākiem notikumiem pasaules vēsturē notika uz Damaskas ceļa. Jūs labi zināt stāstu par Saulu, jaunu vīrieti, kurš „postīja draudzi, gāja pa namiem, ... [nododot svētos] cietumā”.¹ Sauls bija tik naidīgs, ka daudzi agrīnās Baznīcas locekļi bēga no Jeruzālemes, cerot izbēgt no viņa dusmām.

Sauls viņus vajāja. Taču, „tuvojoties Damaskai, piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm, un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: „Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?””²

Šis brīdis izmainīja Saulu uz visiem laikiem. Patiesi, tas izmainīja pasauli.

Mēs zinām, ka šādas izpausmes notiek. Faktiski mēs liecinām, ka līdzīga dievišķa pieredze bija 1820. gadā zēnam vārdā Džozefs Smits. Mums ir skaidra un noteikta liecība, ka Debesis atkal ir atvērtas un ka Dievs runā ar Saviem praviešiem un apustuļiem. Dievs dzird un atbild uz Savu bērnu lūgšanām.

Tomēr ir cilvēki, kuri domā, ka, ja vien viņi neiegūs pieredzi, kas līdzinātos Saula vai Džozefa Smita pieredzei, viņi nespēs ticēt. Viņi stāv pie kristīšanas ūdeņiem, bet neieiet tajos. Viņi gaida pie liecības sliekšņa, bet nespēj atzīt patiesību. Tā vietā, lai veiktu nelielus ticības soļus pa mācekļības ceļu, viņi vēlas kādu dramatisku notikumu, kas liktu viņiem noticēt.

Viņi pavada savas dienas, gaidot uz Damaskas ceļa.

Ticība nāk soli pa solim

Kāda dārga māsa bija uzticīga Baznīcas locekle visu savu dzīvi. Taču viņa sevī turēja bēdas. Pirms daudziem gadiem pēc strauji progresējošas slimības nomira viņas meita, un viņu joprojām mocīja šīs traģēdijas rētas. Viņu nomocīja nopietni jautājumi, kas pavada šādus gadījumus. Viņa godīgi atzinās, ka viņas liecība vairs nebija tāda kā agrāk. Viņa jūta, ka, ja vien viņa nesaņems dievišķu izpausmi, viņa vairs nespēs ticēt.

Tā nu viņa bija gaidīšanas stāvoklī.

Ir daudzi citi cilvēki, kuri dažādu iemeslu dēļ atrodas gaidīšanas stāvoklī uz Damaskas ceļa. Viņi atliek mācekļa ceļu. Viņi cer saņemt priesterību, taču vilcinās dzīvot šīs privilēģijas cienīgi. Viņi vēlas ieiet templī, taču kavējas spert beidzamo ticības soli, lai kļūtu tam gatavi. Viņi turpina gaidīt, kad Kristus viņiem tiks iedots kā kāda lieliska Karla Bloha glezna, lai vienā mirklī izkļiedētu visas viņu šaubas un bailes.

Patiesība ir tāda, ka tie, kuri uzcītīgi cenšas mācīties par Kristu, galu galā Viņu iepazīs. Viņi personīgi saņems Mācītāja dievišķo attēlu. Taču visbiežāk tas nāk kā puzzle — pa gabaliņam. Katrs atsevišķais gabaliņš var nebūt viegli atpazīstams — var nebūt skaidrs, kā tas attiecas uz veselumu.

Katrs gabaliņš palīdz mums labāk saprast kopainu. Beidzot, kad ir savākts pietiekams daudzums gabaliņu, mēs saskatām tā visa diženo skaistumu. Tad, atskatoties uz mūsu pieredzi, mēs redzam, ka Glābējs patiešām ir nācis pie mums — nevis uzreiz, bet klusi, maigi, gandrīz nemanāmi.

Tā var būt mūsu pieredze, ja mēs dodamies uz priekšu ticībā un pārāk ilgi negaidām uz Damaskas ceļa.

Klausieties un uzklausiet

Es jums liecinu, ka mūsu Debesu Tēvs mīl Savus bērnus. Viņš mīl mūs. Viņš mīl jūs. Kad nepieciešams, Tas Kungs jūs pat pārnesīs pāri šķēršļiem, kad jūs tieksities pēc Viņa miera ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu. Viņš bieži ar mums runā tā, ka mēs varam sadzirdēt tikai ar savu sirdi. Lai labāk sadzirdētu Viņa balsi, būtu prātīgi, ja mēs samazinātu pasaules troksni savā dzīvē. Ja mēs kaut kāda iemesla dēļ ignorējam vai bloķējam Gara pamudinājumus, tie kļūst grūtāk pamanāmi, līdz mēs tos vairs vispār nespējam dzirdēt. Mācīsimies ieklausīties Gara pamudinājumos un tad dedzīgi uzklausīsim tos.

Mūsu mīļotais pravietis Tomass S. Monsons ir mūsu paraugs. Ir daudz stāstu par to, kā viņš pievērsis vērību Gara čukstiem. Vienu šādu piemēru atstāstīja elders Džefrijs R. Holands.

Reiz, kad prezidents Monsons bija kādā uzdevumā Luiziānā, staba prezidents palūdza, vai viņam būtu laiks apmeklēt kādu 10 gadus vecu meitenei vārdā Kristala, kurai bija audzējs beidzamajās stadijās. Kristalas ģimene lūdza Dievu, lai prezidents Monsons atnāktu. Taču viņu mājas atradās ļoti tālu, un dienaskārtība bija tik noslogota, ka neatlika laika. Tādēļ tā vietā prezidents Monsons palūdza, lai tie, kuri teiks lūgšanas staba konferences laikā, savās lūgšanās pieminētu Kristalu. Noteikti, ka Tas Kungs un Kristala to saprastu.

Konferences sestdienas sesijas laikā, kad prezidents Monsons piecēlās, lai runātu, Gars čukstēja: „Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.”³

Viņa piezīmes kļuva neskaidras. Viņš mēģināja runāt par sanāksmes tēmu, kā izplānots, taču [mazās meitenes] vārds un tēls neizgāja no viņa prāta.”⁴

Viņš klausījās Garā un pārkārtoja savu dienaskārtību. Nākamajā rītā prezidents Monsons jau agri atstāja deviņdesmit deviņas avis un ceļoja daudzas jūdzes, lai nonāktu pie vienas avs gultas.

Nonākot tur, viņš „lūkojās lejup uz bērnu, kurš bija pārāk slimis, lai pieceltos, pārāk vājš, lai runātu. Viņas slimība tagad bija padarījusi viņu neredzīgu. Būdams dziļi aizkustināts šī skata un Tā Kunga Gara dēļ, brālis Monsons paņēma bērna vāro roku savējā. „Kristala,” viņš čukstēja, „es esmu šeit.”

Ar lielu piepūli viņa čukstēja, atbildot: „Brāli Monson, es zināju, ka jūs atnāksiet.”⁵

Mani dārgie brāļi un māsas, centīsimies būt starp tiem, uz kuriem Tas Kungs var paļauties, kuri dzirdēs Viņa čukstus un atsauksies, kā Sauls to darīja uz *sava* Damaskas ceļa: „Kungs, ko Tu vēlies, lai es darītu?”⁶

Kalpojiet

Cits iemesls, kāpēc mēs reizēm neatpazīstam Tā Kunga balsi savā dzīvē, ir tas, ka Gara atklāsmes ne vienmēr tiek mums dotas tieši kā atbilde uz mūsu lūgšanām.

Mūsu Debesu Tēvs sagaida, lai mēs vispirms to noskaidrotu un tad lūgtu pēc vadības, meklējot atbildes uz jautājumiem un raizēm savā personīgajā dzīvē. Debesu Tēvs mums ir devis pārlicību, ka Viņš dzirdēs un atbildēs uz mūsu lūgšanām. Atbilde var nākt caur uzticama drauga vai ģimenes locekļa balsi un gudrību, Svētajiem Rakstiem un praviešu vārdiem.

Mana pieredze ir rādījusi, ka daži no spēcīgākajiem pamudinājumiem, ko mēs saņemam, nav tikai mūsu pašu labumam, bet arī citu cilvēku labumam. Ja mēs domājam tikai par sevi, mēs varam palaist garām dažas no spēcīgākajām garīgajām pieredzēm un spilgtākajām atklāsmēm savā dzīvē.

Prezidents Spensers V. Kimbals šo principu mācīja, kad viņš teica: „Dievs redz mūs visus, un Viņš ir nomodā par mums. Taču mūsu vajadzības Viņš parasti apmierina ar kāda cita cilvēka palīdzību. Tādēļ ir ļoti svarīgi, lai mēs kalpotu cits citam.”⁷ Brāļi un māsas, katram no mums ir derības atbildība — būt jutīgiem pret citu cilvēku vajadzībām un kalpot, kā to darīja Glābējs, sniedzoties pretī, svētot un paceļot sev apkārtējos cilvēkus.

Bieži vien atbilde uz mūsu lūgšanu nenāk, kamēr mēs esam nometušies ceļos, bet tad, kad mēs stāvam kājās un kalpojam Tam Kungam un apkārtējiem. Nesavtīgas kalpošanas un ziedošanās rīcība noņem zvīņas no mūsu garīgajām acīm un atver Debesu logus. Kļūstot par atbildi uz kāda cilvēka lūgšanu, mēs bieži vien paši saņemam savu atbildi.

Dalieties

Ir reizes, kad Tas Kungs mums atklāj to, kas domāts vienīgi mums. Tomēr daudzos, daudzos gadījumos Viņš uztic liecību par patiesību tiem, kuri dalīsies tajā ar citiem. Tā tas ir bijis katra pravieša gadījumā kopš Ādama laikiem. Pat vairāk — Tas Kungs sagaida, ka Viņa Baznīcas locekļi „[atvērs savas mutes] visu laiku, sludinot [Viņa] evaņģēliju ar prieka skaņu.”⁸

Ne vienmēr tas ir viegli. Daži labprātāk vilks ratus pāri prērijām, nekā runās par ticības vai reliģijas tēmu ar saviem draugiem vai darba biedriem. Viņi uztraucas par to, kā viņus varētu uztvert vai kā tas varētu kaitēt viņu attiecībām. Tā tam nevajadzētu būt, jo mums ir priecīga vēsts, ar ko dalīties, — un mums ir prieka vēsts.

Pirms daudziem gadiem mūsu ģimene dzīvoja un strādāja starp cilvēkiem, no kuriem liela daļa nebija no mūsu ticības. Kad viņi mums jautāja, kā pagāja mūsu nedēļas nogale, mēs centāmies izlaist tādas parastās tēmas kā sporta notikumi, filmas vai laika apstākļi un centāmies dalīties reliģiskās pieredzēs, kas mums kā ģimenei bija nedēļas nogalē. Piemēram, par to, ko sanāksmē kāds jauniešis teica par *Jaunatnes morāles stiprināšanai* standartiem vai kā mūs saviļņoja kāda jauna vīrieša vārds, kurš devās uz savu misiju, vai kā evaņģēlijs un Baznīca ir mums kā ģimenei palīdzējuši pārvarēt kādu noteiktu izaicinājumu. Mēs centāmies nebūt pamācoši vai valdonīgi. Manai sievai Herjetei vienmēr vislabāk izdevās atrast kaut ko iedvesmojošu, pacilājošu vai humoristisku, ar ko dalīties. Tas bieži vien vadīja uz dziļākām pārrunām. Interesanti — kad vien mēs ar draugiem runājām par dzīves izaicinājumu pārvarēšanu, mēs bieži dzirdējām piezīmi: „Jums tas ir viegli; jums ir jūsu baznīca.”

Daudzie sociālās saziņas līdzekļi un citas noderīgas ierīces, kas ir mūsu rīcībā, atvieglo un ietekmē dalīšanos ar evaņģēlija labajām ziņām. Iespējams, ka daži, kas šodien klausās, jau ir aizsūtījuši īsziņas ar kaut ko tādu: „Viņš jau runā 10 minūtes un vēl aizvien nav līdzības ar aviāciju!” Mani dārgie jaunie draugi, iespējams, ka Tā Kunga mudinājums — „atvērt savas mutes”⁹ — mūsdienās varētu ietvert: „Izmantojiet savas rokas!”, lai rakstītu interneta vietnēs un sūtītu īsziņas par

evaņģēlija labajām vēstīm visai pasaulei! Taču, lūdzu, atcerieties, ka viss jā dara īstajā vietā un īstajā laikā.

Brāļi un māsas, izmantojot mūsdienu tehnoloģijas svētībām, mēs varam paust pateicību un prieku par Dieva diženo ieceri Viņa bērniem veidā, ko var sadzirdēt ne tikai mūsu darba vietā, bet visā pasaulē. Dažkārt viena liecības frāze var iekustināt notikumus, kas ietekmēs kāda cilvēka dzīvi mūžībā.

Visefektīvākais veids, kā sludināt evaņģēliju, ir ar piemēru. Ja mēs dzīvojam saskaņā ar savu ticību, cilvēki to pamanīs. Ja Jēzus Kristus izskats ir redzams mūsu dzīvē,¹⁰ ja mēs esam priecīgi un mierā ar pasauli, cilvēki vēlēties uzzināt — kāpēc. Viens no izcilākajiem sprediķiem, kas jebkad teikts par misionāru darbu, ir šī vienkāršā Asīzes Franciska doma: „Sludini evaņģēliju visu laiku, un, ja nepieciešams, lieto vārdus.”¹¹ Iespējas to darīt ir mums visapkārt. Nepalaidiet tās garām, pārāk ilgi gaidot uz Damaskas ceļa.

Mūsu Damaskas ceļš

Es liecinu, ka Tas Kungs runā ar Saviem praviešiem un apustuļiem mūsdienās. Viņš runā arī ar visiem, kuri nāk pie viņa sirsnīgi un ar patiesu nolūku.¹²

Nešaubieties. Atcerieties: „Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!”¹³ Dievs jūs mīl. Viņš dzird jūsu lūgšanas. Viņš runā ar Saviem bērniem un sniedz mierinājumu, mieru un izpratni tiem, kuri meklē Viņu un godina Viņu, ejot pa Viņa ceļu. Es sniedzu svētu liecību, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir uz pareizā ceļa. Mums ir dzīvais pravietis. Šo Baznīcu vada Viņš, kura Vārdu mēs nesam, patiesi Glābējs, Jēzus Kristus.

Brāļi un māsas, dārgie draugi, negaidīsim pārāk ilgi uz *sava* Damaskas ceļa. Tā vietā drosmīgi dosimies uz priekšu ticībā, cerībā un žēlsirdībā, un mēs tiksīm svētīti, atklājot gaismu, ko mēs visi meklējam patiesas mācekļības ceļā. Par to es lūdzu un atstāju jums savu svētību Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Skat. Ap. d. 8:3.
2. Ap. d. 9:3–4.
3. Marka 10:14.
4. Skat. Džefrijs R. Holands, „President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, 1986. g. okt.–nov., 20. lpp.
5. Džefrijs R. Holands, *Tambuli*, 1986. g. okt.–nov., 20. lpp.
6. Skat. Ap. d. 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82. lpp.
8. Mācība un Derības 28:16.
9. Mācība un Derības 60:2.
10. Skat. Almas 5:14.
11. Skat. William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22. lpp.
12. Skat. Moronija 10:3–5.
13. Jāņa 20:29.